

tens Størrelse bliver en anden end efter Regeringens Forslag, og endelig er det forskelligt derfra med Hensyn til Skattens Varighed, idet man fra Flertallets Side har tidsbegrændset den, mens jeg mener, den skal gøres permanent. Der er ogsaa andre Spørgsmaal, om hvilke jeg er principielt uenig med Flertallet. Naar jeg dog kan stemme for Forslagets Overgang til Landstinget, er det selvfølgelig af den Grund, at jeg ikke kan have noget imod, at dette Forslag kommer op i Landstinget og bliver underkastet en Behandling der, saa meget mere som jeg føler mig overbevist om, at det atter vil møde her i Tinget og forhaabentlig gennemgaa en bedre Behandling, end det har kunnet faa i den korte Tid, der har været levnet til Behandlingen af dette betydningsfulde Forslag.

Naar jeg, som ærede Medlemmer ville se, sammen med det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (K. Peder- sen) har stillet som Ændringsforslag det Forslag fra Kommissionen, paa hvilket mit Navn stod, er det bl. a. af den Grund, at da det Standpunkt, min ærede Medforslagsstiller og jeg indtage, paa mange Maader principielt afviger fra det Standpunkt, Regeringsforslaget bygger paa og Flertallet slutter sig til, har det saa at sige ikke kunnet lade sig gøre at give vore afvigende Meninger Form i Ændringsforslag, der kunde passe ind i de Rammer, der ere givne ved det Forslag, der foreligger fra Regeringens Side. Det har ikke alene været vanskeligt, men jeg kan godt sige, at det har været nogenlunde umuligt. Om jeg i en kommende Tid, naar vi igen møde dette Forslag i Folketinget, vil kunne komme ud over dette og stille Ændringsforslag op uden at møde med selve vort Hovedforslag fra Kommissionen, bliver et andet Spørgsmaal, det er jo værd at forsøge derpaa. Men da vort Ændringsforslag saaledes er selve Mindretalsforslaget fra Kommissionen, kan jeg, hvad dets Realitet angaar, nøjes med at henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte ved denne Sags første Behandling, idet jeg altsaa vil anbefale ærede Medlemmer i størst muligt Antal at stemme derfor.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører for Flertallet, som straks fremførte de Indvendinger, han i Hovedsagen havde at gøre mod Mindretallets Ændringsforslag. Naar han bl. a. mod det Forslag, min Partifælle og jeg have sat vore Navne paa, havde det at indvende, at vi kræve den fulde Rente,

tror jeg, det er den ærede Ordfører, der staar paa den urette Side, og os, der staa paa den rette. Den ærede Ordfører siger, at det er for haardt at kræve den gældende Rente. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa hans Udvikling af de Muligheder, der kunne være for Svingninger i den gældende Rente. Naar vi have talt om den gældende Rente, er det netop, fordi Afgiften skal følge de Svingninger, der er. Men jeg skal ikke komme ind paa at udtale mig om disse Svingninger, og hvordan de ville forme sig. Det kan hver for sig have sin Mening om, men naar den ærede Ordfører siger, at det er for haardt at tage den fulde Rente, vil jeg spørge: Hvem er det for haardt imod? Sagen er i Virkeligheden den, at vi bør fordele de Indtægter, der flyde af de forskellige Kilder, paa en saadan Maade, at det, der er den private, skal han have, og det, der er Samfundets, skal det have. Jeg ved godt, at vi i al Almindelighed ere meget tilbøjelige til at være bange for at gaa den private for nær, og det skulle vi ogsaa være. Men vi maa heller ikke gaa Samfundet for nær. Vi, som sidde og lovgive for Samfundet, skulle vogte os for gennem Lovgivningen at gaa Samfundet for nær. Og det er det, vi have gjort hidtil. Vi have paa sine Steder i høj Grad varetaget de private Interesser. Hidtil har den Lovgivning, vi nu ere ved at lægge Spor til paa dette Omraade, slet ikke eksisteret. Vi have hidtil ladet den private inkassere den Værdistigning, som virkelig skyldes Samfundet, og som derfor i Grunden er Samfundets. Paa den anden Side have vi ikke været bange for at beskatte den private paa Omraader, hvor man maa sige, at det foreliggende Objekt er hans, noget, som han har frembragt og skabt, og som Samfundet derfor ikke har noget med at gøre. Vi skulle altsaa være varsomme med at gaa den enkelte Mand for nær, men vi skulle være lige saa varsomme med at gaa Samfundet for nær. Vi skulle give Kejseren, hvad Kejsereens er, Samfundet, hvad Samfundets er, og den private Mand, hvad hans er. Jeg kan ikke se, at man bedre varetager Samfundets Interesse samtidig med, at man varetager den private, end naar man kun giver Samfundet det, der er Samfundets, og ikke rører ved den private for at forære Samfundet noget af det, der er hans. Her vil jeg gøre opmærksom paa, at det er det, Flertallet og den højtærede Regering gennem sit Forslag gøre. De gaa den private for nær, naar de ville ind paa at